

Sygn. akt **XXIII Gz 410/21**

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Gałas

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W.

przeciwko W. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt XVI GC 3587/19

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie, przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu dla m. st. Warszawy w Warszawie do dalszego prowadzenia pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sędzia Anna Gałas

Sygn. akt **XXIII Gz 410/21**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 listopada 2020 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie.

W uzasadnieniu powyższego Sąd Rejonowy wskazał, że postępowanie podlegało umorzeniu, gdyż ciągu 3 miesięcy od daty wydania postanowienia z dnia 26 czerwca 2020 r. w przedmiocie zawieszenia postępowania na podstawie na podstawie art. 177 § 1 pkt 6 k.p.c. nie został zgłoszony skutecznie wniosek o jego podjęcie.

Zażalenie na przedmiotowe postanowienie wniósł powód zaskarżając je w całości i zarzucając mu naruszenie:

a) art. 233 § 1 k.p.c. polegające na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznania przez Sąd Rejonowy, że:

i. powód w ciągu trzech miesięcy od dnia zawieszenia postępowania nie złożył skutecznego wniosku o podjęcie postępowania,

ii. powód nie przedstawił dowodu, iż pozwany przebywa pod wskazanym w pozwie adresem,

podczas gdy powód złożył wniosek o podjęcie postępowania, a z załączników do wniosku z dnia 6 sierpnia 2020 r. wynikało wprost, że Komornik Sądowy B. W. (1) potwierdził, iż pozwany pod wskazanym w pozwie adresem przebywa, a także, iż Komornik Sądowy B. W. (1) podjął dnia 9 kwietnia 2020 r. próbę doręczenia zgodnie z art. 3a ust. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 121, t.j. ze zm.), co prowadzić winno do wniosku, iż Komornik Sądowy B. W. (1) doręczył pozwanemu odpis pozwu w terminie, co w konsekwencji doprowadziło do niezastosowania przez Sąd art. 3a ust. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 roku o komornikach sądowych,

b) art. 182 § 1 k.p.c. polegające na jego błędnym zastosowaniu i umorzeniu postępowania, podczas gdy nie zachodziły przesłanki określone w dyspozycji tego przepisu, w tym wskazane w art. 182 § 1 pkt 1) k.p.c., gdyż powód złożył skutecznie wniosek o podjęcie postępowania, co winno prowadzić do podjęcia postępowania w sprawie,

c) art. 130la § 1 k.p.c. polegające na zwrocie pełnomocnikowi powoda pisma z dnia 6 sierpnia 2020 r. poprzez przyjęcie, iż zawiera ono brak formalny wskutek, którego pismo nie może otrzymać prawidłowego biegu w postaci braku załączenia pisma komornika o dacie doręczenia pozwu, podczas gdy pismo z dnia 6 sierpnia 2020 roku nie zawierało braku formalnego - pełnomocnik powoda przedłożył wystarczające dokumenty, w tym protokół doręczenia z dnia 9 kwietnia 2020 r. w zw. z podejmowanymi przez Komornika Sądowego B. W. (1) próbami doręczenia z dnia 21 maja 2020 r. oraz 29 czerwca 2020 r. pozwalające określić datę doręczenia pozwanemu odpisu pozwu,

d) art. 180 § 1 k.p.c. w zw. z art. 177 § 1 pkt 6) k.p.c. polegające na braku podjęcia przez Sąd Rejonowy zawieszonoego w sprawie postępowania, co doprowadziło do jego umorzenia, podczas gdy pismo pełnomocnika powoda zawierało skuteczny wniosek o podjęcie zawieszonoego postępowania, a także w dostatecznym stopniu wykazywało, iż powód wykonał zarządzenie Sądu, a zatem, iż ustała przyczyna zawieszenia, co winno doprowadzić do wydania przez Sąd postanowienia o podjęciu postępowania, a nie o jego umorzeniu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez podjęcie zawieszonoego postępowania oraz zasądzenie na rzecz powoda od pozwanego kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie w zakresie, w jakim zmierzało do uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Zarzuty zawarte w zażaleniu sprowadzały się do twierdzenia, że Sąd I instancji nie miał podstaw do umorzenia przedmiotowego postępowania, albowiem strona powodowa przed upływem trzech miesięcy od dnia zawieszenia postępowania złożyła skuteczny wniosek o jego podjęcie.

W tym zakresie wskazania wymaga, że zgodnie z art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c. sąd umarza postępowanie zawieszonoego z przyczyn wskazanych w art. 177 § 1 pkt 5 i 6 k.p.c., jeżeli wniosek o podjęcie postępowania nie został zgłoszony w ciągu trzech miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu. Umorzenie postępowania na podstawie art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c., zawieszonoego na skutek niewskazania przez powoda w wyznaczonym terminie adresu pozwanego (art. 177 § 1 pkt 6 KPC), nie jest dopuszczalne, jeżeli powód przed upływem trzech miesięcy od dnia postanowienia o zawieszeniu złożył wniosek o podjęcie postępowania, wskazując prawidłowy adres pozwanego. Przy czym złożenie wniosku o podjęcie postępowania, który jest bezzasadny, nie tamuje umorzenia postępowania (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18.11.2015 r., III CZP 74/15, OSNC 2016, Nr 12, poz. 136, s. 9, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego, Góra-Błaszczkowska 2020, wyd. 3, Legalis).

Strona powodowa aby uczynić zadość ciążącemu na niej obowiązкови wskazania adresu pozwanego winna zatem udowodnić, że pozwany przebywa pod wskazanym we wniosku adresem za pomocą wszelkich środków dowodowych z katalogu dowodów wymienionych w Rozdziale 2 Działu III k.p.c., które sąd oceni według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że rację ma skarżący twierdząc, iż wbrew ustaleniom Sądu Rejonowego, powód w dostatecznym stopniu wykazał, że pozwany przebywa pod wskazanym w pozwie adresem i złożył skuteczny wniosek o podjęcie zawieszono postępowania przed upływem przewidzianego przepisami prawa terminu trzech miesięcy, a w konsekwencji, że w tej sprawie nie zostały spełnione przesłanki, o których mowa w art. 182 § 1 k.p.c., uzasadniająca umorzenie postępowania.

Z dokonanej przez Sąd II instancji analizy akt sprawy wynika bowiem, że strona powodowa już pismem z dnia 6 sierpnia 2020 r. złożyła skuteczny wniosek o podjęcie postępowania. W ww. piśmie powód przedstawił szereg dowodów w postaci m.in. protokołów z prób doręczenia odpisu pozwu pozwanemu, z których jednoznacznie wynika, że pozwany przebywa pod wskazanym w pozwie adresem. W szczególności na uwadze należy mieć tu treść dowodów świadczących o próbach doręczeń podejmowania przez komornika sądowego m.in. protokołów doręczeń z dnia 21 maja 2020 r. oraz z dnia 29 czerwca 2020 r., w którym nadto komornik wskazał, że adres znany z urzędu z uwagi na wielość egzekucji, a także protokołu doręczenia z dnia 9 kwietnia 2020 r., gdzie komornik zaznaczył, że w skrzynce oddawczej pozwanego umieścił zawiadomienie o próbie doręczenia, o którym mowa w art. 3a ust. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 roku o komornikach sądowych. W świetle powyższego niewątpliwym pozostaje, że z zaoferowanych przez stronę powodową załączników do wniosku z dnia 6 sierpnia 2020 r. wynikało, że komornik sądowy potwierdził, iż pozwany przebywa pod wskazanym w pozwie adresem, jak również, że podjął w dniu 9 kwietnia 2020 r. próbę doręczenia zgodnie z art. 3a ust. 3 ustawy o komornikach sądowych, co w rezultacie prowadzić winno do wniosku, iż komornik sądowy doręczył pozwanemu odpis pozwu w terminie i zastosowania przez art. 3a ust. 3 ww. ustawy.

Przy tym, w ocenie Sądu Okręgowego, brak było podstaw do zwrotu przedmiotowego pisma, jak zarządził przewodniczący w Sądzie Rejonowym zarządzeniem z dnia 4 września 2020 r. Choć istotnie, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika nie dołączył do wniosku z dnia 6 sierpnia 2020 r. opisanego w nim ogólnie pisma komornika B. W. (2) o dacie doręczenia pozwu, to zdaniem Sądu II instancji uchybienie to nie stanowiło dostatecznej podstawy do zwrotu ww. pisma.

Po pierwsze zauważenia wymaga, że powoływane przez stronę powodową we wniosku z dnia 6 sierpnia 2020 r. pismo de facto jest dowodem nieistniejącym, albowiem pełnomocnik powoda we wniosku wskazywał 13 lipca 2020 r. jako datę doręczenia odpisu pozwu i datę pisma komornika, które stanowić miało załącznik do wniosku, podczas gdy z pozostałego materiału dowodowego sprawy bezspornie wynika, że doręczenie to miało miejsce w dniu 15 lipca 2020 r., a zatem również pismo stanowiące dowód jego dokonania sporządzone zostało w dniu 15 lipca 2020 r. Ponadto, co już zostało wskazane we wcześniejszej części rozważań, z treści pozostałych przedłożonych przez stronę powodową do wniosku dowodów jednoznacznie wywieść należało, że pozwany przebywa pod wskazanym w pozwie adresem, jak również, że podjęto próby doręczenia odpisu pozwu, zaś pozwany nie odebrał korespondencji w przewidzianym przepisami prawa terminie.

W tym stanie rzeczy decyzja procesowa przewodniczącego o zwrocie przedmiotowego pisma stanowiła przejaw skrajnego formalizmu, godząc w zasady słuszności i sprawiedliwości procesowej, co nie znajduje akceptacji Sądu II instancji, szczególnie gdy przecież w istocie stanowiła podstawę do formalnego zakończenia postępowania. W ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy nie istniały podstawy do zwrotu wniosku o podjęcie zawieszono postępowania, w tym sensie, że brak formalny ww. pisma w postaci braku jednego załącznika nie stanowił przeszkody w nadaniu sprawie biegu.

Oczywistym jest, że jeżeli strona powołuje się w piśmie procesowym na dowód z dokumentu i wskazuje, że stanowi on załącznik do sprawy, musi się liczyć z tym, że będzie obowiązana złożyć jego odpis. Przedłożenie kompletu załączników jest obowiązkiem ciążącym na stronie postępowania, podobnie jak obowiązek wniesienia pisma procesowego spełniającego wszelkie wymogi formalne czy opłacenia pisma. Niemniej jednak, zdaniem Sądu Okręgowego, zaniechanie złożenia przez stronę odpisu jednego z wielu dokumentów utożsamiać należy co najwyżej z rezygnacją z przeprowadzenia danego dowodu w sprawie, nie zaś automatycznie z podstawą do zwrotu pisma, tym

bardziej mając na uwadze okoliczności sprawy i treść pozostałych zaoferowanych przez stronę dowodów, a przede wszystkim doniosłość konsekwencji związanych ze zwrotem pisma.

W niniejszej sprawie Sąd I instancji nie dokonał natomiast analizy pozostałego materiału dowodowego przedłożonego do pisma z dnia 6 sierpnia 2020 r. i błędnie ustalił, że strona powodowa w ciągu trzech miesięcy od dnia zawieszenia postępowania nie wniosła skutecznie o jego podjęcie, w związku z czym zaszyły przesłanki o których mowa w art. 182 § 1 k.p.c. uzasadniająco umorzenie postępowania.

W takim stanie rzeczy Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zaskarżone postanowienie zapadło w oparciu o wadliwe ustalenia, z naruszeniem ww. przepisów i w istocie bez podstawy prawnej, wobec tego nie było podstaw faktycznych i prawnych do umorzenia postępowania w sprawie.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie, przekazując sprawę Sądowi Rejonowemu do dalszego prowadzenia. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeknie Sąd Rejonowy na zasadzie art. 108 § 2 k.p.c.

Sędzia Anna Gałas